

Elżbieta Matyaszevska,

historyk sztuki, doktor nauk humanistycznych. W latach 1985-1990 członkini ogólnopolskiego zespołu badawczego przy Instytucie Sztuki PAN w Warszawie, prowadzącego badania nad polskim życiem artystycznym drugiej połowy XIX

wieku, w ramach programu węzłowego *Polska kultura narodowa, jej percepcje i tendencje*. W 1991-1993 sekretarz naukowy zespołu przy Instytucie Sztuki PAN, przygotowującego katalog dzieł malarskich Jana Matejki w związku z rocznicami 150-lecia urodzin i 100-lecia śmierci artysty - dwutomowa publikacja, do której napisała też kilkadziesiąt haseł katalogowych, została wydana w 1993 roku pod tytułem *Matejko. Obrazy olejne. Katalog*. W latach 1992-2001 współpracowała z redakcjami lubelskich i warszawskich periodyków (m.in. „Przegląd Akademicki”, „Dziennik Wschodni”, „Akcent”, „Wnętrze Twojego Domu”, „Dobre Wnętrze”, „Zabytki-Heritage”), publikując relacje z wystaw sztuki dawnej i współczesnej, a także cykliczne teksty z zakresu historii ubioru, mody i rzemiosła artystycznego.

Elżbieta Matyaszevska od lat utrzymuje aktywny kontakt z Instytutem Historii Sztuki KUL, uczestnicząc w organizowanych sesjach naukowych oraz działalności kulturalno-naukowej na rzecz miasta Lublin. W roku 2008 koordynowała prace mające na celu zorganizowanie przy Instytucie Historii Sztuki KUL zajęć z historii sztuki

dla członków Uniwersytetu Trzeciego Wieku, z którym współpracuje jako wykładowca. Wykłada również dla członków UTW w Tomaszowie Lubelskim i Świdniku. Od roku 2011 prowadzi współpracę z Filharmonią Lubelską w ramach Akademii Muzyki i Plastyki (oferta skierowana do szkół ponadpodstawowych Lublina i regionu), przygotowując prezentacje z zakresu sztuk plastycznych, wpisujące się w określone tematy muzyczne. Ponadto, w ramach działalności dydaktycznej, prowadziła zajęcia obejmujące najważniejsze zjawiska z dziejów sztuki nowoczesnej i najnowszej, zarówno polskiej, jak i powszechnej w Wyższej Szkole Humanistyczno-Przyrodniczej w Sandomierzu, wykłady o sztukach pięknych dla członków Uniwersytetu Otwartego KUL, a także zajęcia specjalizacyjne na Studiach Podyplomowych przy Instytucie Historii Sztuki KUL. W ostatnich latach pracowała w Instytucie Leksykografii KUL na stanowisku adiunkta, prowadząc dział sztuki religijnej i redagując hasła z tego zakresu tematycznego do *Encyklopedii Katolickiej*. Od stycznia 2014 roku jest wiceprezesem lubelskiego Oddziału Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

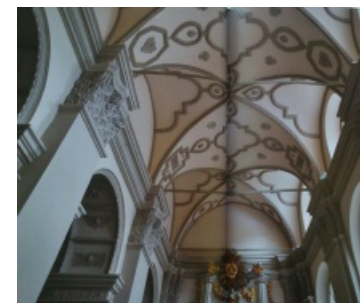
Elżbieta Matyaszevska jest autorką książki *„Wierzę w cuda nie od dziś”. Religia w życiu i twórczości Jana Matejki* (Lublin 2007) oraz kilkadziesiąciu publikacji naukowych i popularnonaukowych w zakresie ikonografii chrześcijańskiej i malarstwa polskiego, a także wielu haseł z dziedziny historii sztuki zamieszczonych w *Encyklopedii Katolickiej*.

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

Spotkanie z historykiem sztuki
dr Elżbietą Matyaszevską
Podró e w czasie,
czyli
odkrywanie sztuki
Renesans w Polsce
a renesans lubelski

Zapraszamy

W sztuce polskiej renesans pojawił się dopiero na początku XVI wieku, długo współistniejąc z późnym gotykiem. Nowe tendencje artystyczne z Włoch dotarły do Polski za pośrednictwem Węgier, które w drugiej połowie XV wieku były liczącym się ośrodkiem epoki Odrodzenia. Pierwszym renesansowym dziełem była Kaplica Zygmunto-

wska w katedrze krakowskiej na Wawelu, ufundowana przez króla Zygmunta I Starego, a zaprojektowana przez Bartolommea Berecciego jako rodowe mauzoleum Jagiellonów. W architekturze polskiej renesans dzieli się na trzy okresy: I – obejmujący lata

1500-1550, nazywany był nierzadko włoskim. Powstające wówczas budowle były zazwyczaj dziełem włoskich artystów, pochodzących przede wszystkim z Florencji. Okres II (lata 1550-1600) był czasem upowszechnienia owego stylu oraz powolnego ulegania wpływom niderlandzkim. W ostatnim, III okresie, trwającym

od 1600 do 1650 roku, renesans zaczął nabierać cech manierystycznych, rezygnując z klasycznych proporcji i antycznej harmonii na rzecz większej dekoracyjności. Od początków XVII wieku na terenach Polski południowo-wschodniej, w tym głównie Lubelszczyzny, kształtował się w architekturze lokalny styl zwany renesansem lubelskim. Jego główną cechą było ozdabianie budowli już istniejących, bądź na nowo wznoszonych, dekoracją stiukową o renesansowo-manierystycznym charakterze. W renesansie lubelskim uwiadaczniają się zarówno wpływy

włoskiej architektury renesansowej jak i niderlandzkiej ornamentyki. Budowle w stylu renesansu lubelskiego charakteryzują się lekkością bryły, wysokimi szczytami ozdobionymi ornamentem okuciowym i sterczynami oraz bogatą dekoracją stiukową na sklepieniach, powtarzającą motyw roze-

ty, serca, gwiazdy, elipsy i koła. Wśród budowli utrzymanych w stylu renesansu lubelskiego na uwagę zasługują m.in. kościół farny w Kazimierzu Dolnym oraz parafialny w Końskowoli, a także kilka kościołów w Lublinie, np. pobernardyński, Karmelitów, Wizytek oraz Dominikanów.

Spotkanie z historykiem sztuki
dr Elżbietą Matyaszewską
Podró e w czasie,
czyli
odkrywanie sztuki

Renesans w Polsce
a renesans lubelski

Spotkanie odbędzie się
w czwartek 25 września 2014 r. o godz. 18.00
w Galerii Sztuki Domu Kultury LSM
w Lublinie, ul. K. Wallenroda 4a, tel. 81 743 48 29
www.domkulturyism.pl
Wstęp wolny